

Rövid életrajz.

Dr. Dank Viktor, vas okleveles geológus, a Magyar Tudományos Akadémia Doktora és köztestületi tagja, a volt Országos Kőolaj-és Gázipari Tröszt kutatási vezérigazgató-helyettese, a volt Központi Földtani Hivatal ny. elnöke, az Eötvös Lóránd Tudomány Egyetem volt tanára.

A trianoni békediktátum miatt, országhatáron kívülre került, német nemzetiségű apától /Dank Viktor/ és francia származású anyától /de Friesz Mária/ Veszprémben, 1926. 03. 17-n született Viktor nevű fiuk, aki elemibe már Szegeden járt és ugyancsak itt a Piarista gimnáziumban érettségizett 1944-ben.

Az aktívan sportoló és vitorlázó repülésben, ejtőernyőzésben ezüst fokozatot szerzett fiatalembert azonnal felvették a Repülő Akadémiára, mely a hadi események következtében Németországba települt. 1945-ben amerikai hadifogságba került és belgiumi szénbányában vājárként dolgozott.

1947-1949. között a Szegedi József Attila Tudomány Egyetem Matematika Természet Tudományi Karán kezdte meg tanulmányait, majd 1949-től az ELTE geológus szakának hallgatója, ahol 1951-ben geológusi oklevelet szerzett. Tanulmányi ideje alatt elnyert egy MTA-ösztöndíjat. 1949-től Vadász Elemér prof. mellett demonstrátor, majd tanársegéd. 1952-1953-ban a Magyar Állami Földtani Intézetben tudományos kutató, 1953-1954-ben az Országos Földtani Főigazgatóságon főelőadó.

1954-ben Zalába került az olajiparba első feleségével, a szintén geológus-évfolyamtárs, az 1992-ben elhunyt Dévényi Magdolnával együtt, akitől leánya, Magdolna született.

Itt dolgozott olajkutatási és termelésgeológiai feladatokon, mint beosztott geológus, később osztályvezető, majd vállalati főgeológus. 1960-ban Budapestre, az akkor alakult Országos Kőolaj-és Gázipari Trösztbe helyezték, és osztályvezető, főosztályvezető, vezérigazgatóhelyettes főgeológus beosztásokban dolgozott. 1984-1990. között a Központi Földtani Hivatal elnökeként hatósági feladatokat látott el az országban folyó földtani munkálatokkal kapcsolatban.

Szakmai működése a MÁFI-ban a hegyvidéki- térképezési, lignitkutatási, paleontológiai tevékenység után az Olajipar-ban a hazai kőolajföldtani operatív kutatások területére irányult, ahol tudományos eredményei a sikeres országos ipari kutatások földtani megalapozását szolgálták. Meghatározó, vezető szerepe volt a hazai kőolajföldtani modellek tudományos továbbfejlesztésében, az ipari kutatások bázisául szolgáló prognózisok és kutatási tervek készítésében. 1964-1984. között tröszt szinten irányította a hazai szénhidrogén kutatásokat és ez alatt az idő alatt, több mint 245 millió tonna kitermelhető szénhidrogénkészlet felfedezésére került sor. Ez mintegy 15000 milliárd forintot képvisel. Ez az időszak mind máig /2021/ terjedően az ország legeredményesebb szénhidrogén kutatási periódusa. Jelentős szerepe volt a hazai olajkutatók sikeres külföldi tevékenységének létrejöttében - főleg Irakban.

Ipari kutatói tevékenységének eredményességét számos kitüntetéssel ismerték el. Többek között: Kiváló Műszaki Dolgozó /1955/, a Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója /1965/, Munka Érdemérem /1959/, Munka Érdemrend arany fokozata /1968/, Állami Díj /1973/, Bányász Szolgálati Érdemérem gyémánt fokozata /1986/, Magyar Köztársaság Csillagrendje /1990/.

Az ipari munka mellett a tudományával is foglalkozott. 1957-ben a „A budafai szénhidrogén-tároló szerkezet mélyföldtani és termelésgeológiai vizsgálata, különös tekintettel a másodlagos termelési módszerek gazdasági kihatására” c. disszertációjának megvédése és a szükséges vizsgák letétele után kapta meg az ELTE-n az egyetemi doktori címet. 1960-1963. között ipari munkája mellett önálló aspiráns volt. Az előírt vizsgák teljesítését követően 1963-ban védte meg „A Délalföld kőolajföldtani viszonyai és szénhidrogén kutatási perspektívái” c. disszertációját és szerezte meg a Műszaki Tudományok Kandidátusa akadémiai fokozatot. 1963-1964-ben Milánóban elvégezte az ENI /Ente Nazionale di Idrocarburi/ posztgraduális képzőt, ahol „A Pannoniai- és a Pó-medence összehasonlító szénhidrogénföldtani vizsgálata” volt disszertációjának tárgya. Számos hazai és nemzetközi rendezvényen Geológiai- és Petróleum-Világkongresszuson vett részt és tartott előadásokat, esetenként a magyar delegáció vezetője volt. 1988-ban „A magyarországi kőolaj- és földgáz kutatások földtudományi alapjai /1964-1984/” c. munkájának nyilvános vitáját követően megszerezte a Földtudomány Doktora akadémiai tudományos fokozatot. Az MTA bizottságaiban 1963 óta tevékenykedett. 1966-1974. között a Kőolaj-, Földgáz-, Vízbányászati Bizottság elnöke és más bizottságokban tag. Több alkalommal volt elnök, tag az akadémiai védési bizottságokban, hazai és külföldi aspiránsoknak, doktoranduszoknak szakmai vezetője. Mint bíráló vett részt habilitációs cselekményekben. Az MTA vidéki /szegedi, veszprémi, miskolci/ bizottságainak munkájába előadásokkal kapcsolódott be.

Tudományos munkássága elismeréseként 1982-ben „A hazai földtani- kőolajföldtani modell tudományos továbbfejlesztéséért, a magyar mélyföldtani viszonyok megismerésének előbbre viteléért, az operatív kutatásokat megalapozó kutatási koncepció kidolgozásáért” Akadémiai Díjban részesült. 2012-ben pályázat útján elnyerte a MOL-MTA Tudományos Díjat.

Az oktatási munkába már egyetemi hallgató korában bekapcsolódott, mint demonstrátor, majd diplomázás után, mint tanársegéd. 1951-1952-ben tanított az Ipari Technikumban és megírta a „Földtörténet” és „Térképismeret” c. jegyzeteket. 1960-tól az ELTE TTK Alkalmazott és Műszaki Földtani, később Alkalmazott és Környezet- Földtani Tanszékén másodállású adjunktusként/1967/, docensként/1968/, 1988-1996. között egyetemi tanárként, majd tudományos tanácsadó címen térítés nélkül 2008-cal bezárólag oktatta és írásban is rögzítette a „Kőolajföldtan”, a „Mélyfúrások tervezése” c. tárgyakat a geológus és geofizikus hallgatóknak. Egyik alapítója a fiatal geo-tudósokat támogató, az ELTE Alkalmazott-és Környezetföldtani tanszékén, a Magyar Olajipari Rt. támogatásával létrehozott „Papp Simon alapítványnak”. 1966-1968. között a szegedi József Attila Tudomány Egyetemen is meghívott előadóként több, azóta vezető állásokba került szakembert nevelt ki a kőolajipar számára. Számos egyetemi, egyetemi-doktori disszertáció került irányításával kidolgozásra. Átfogó, kőolajföldtani tárgyú előadásokat tartott a szegedi-, miskolci-, debreceni-, veszprémi- egyetemeken és a nyíregyházi főiskolán.

Ipari, tudományos, oktatási munkája mellett széleskörű tudományos szervezési, közéleti, társadalmi tevékenységet is folytatott. Több külföldi tudományos társaság szervezet tagja volt. Többek között a Horvát Tudományos és Művelődési Akadémia tagja/1968/, az IUGS Geodynamics Project magyar felelőse/1984/, 1986-1990. az IUGS Kutatásfejlesztési Tanács tagja.

A Magyarhoni Földtani Társulatnak 1949-től tagja, 1966-1972. között társelnöke, 1972-1986. között négyszer megválasztott elnöke. A Magyarhoni Földtani Társulat, a Magyar Geofizikusok

Egyesülete, a Magyar Földrajzi Társaság, a Kubai Földtani Társulat tiszteleti tagja. A Magyarhoni Földtani Társulattól 1973-ban emlékgyűrűt, 1986-ban „Pro Geologia Applicata” emléklakettet, 2015-ben Kubinyi Ágoston emlékérmét kapott. 1978-ban MTESZ Díj-ban részesítették. A gyakorlatban dolgozó geológusok támogató elismerésére 2015-ben a M. Földtani Társulatban „Dank Viktor Díjat” alapított.

1990-ben újraalapító tagja és 2006-ig ügyvezető- ill. elnöke volt a Magyar Természettudományi Társulatnak, 2015-től „Tiszteletbeli Elnök”. A Közgyűlés „Bugát Pál” emlékérmét adományozott számára. Ezen kívül birtokosa a „Hevesy György”, „Herman Ottó”, „Teleki Pál”, „Bugát Pál-Szentágothai János” társulati emlékérmeknek

2006-ban „a Magyar Természettudományi Társulat újra alapításában, a tehetséggondozásban szerzett kiemelkedő érdemei elismeréseként” a Parlamentben megkapta a „Magyar Köztársasági Érdemrend Középkereszt” kitüntetését, a tagságtól pedig az „Örökös Tiszteletbeli Elnök” címet.

1996-2012. között elnöke volt a Magyar Olajipari Múzeum Alapítvány Kuratóriumának. Itteni munkásságát "Born Ignác" emlék éremmel és 40 éves Jubileumi Emlékéremmel, valamint „Örökös Tiszteletbeli Elnök” címmel ismerték el. Egyik alapítója és 2006-2011. között elnöke, majd „Örökös Tiszteletbeli Elnöke” a Budapesti Olajos Hagyományörző Körnek /BOK/.

Számos, a tudományos minősítések elnyeréséhez is szükséges számú, minőségű és idézettességű, publikációja jelent meg a különböző hazai és külföldi szakforumokon. Hivatali, nem publikálható, írásainak száma több százra tehető. Szintén jelentős számú a társadalmi, közéleti szerepléseivel kapcsolatos írása is. Vidos Dénes álnéven 1990-ben írt, „Zalai olajos történetek” c. könyve szakmai berkekben nagy népszerűségnek örvend.

Magánéletében öt alapvető családi esemény történt: 1954 házasságkötés Dévényi Magdolna okl. geológussal, 1961 Leánya születése, aki ma Prof. Dr. Dank Magdolna néven ismert, több szakvizsgás orvos, onkológus, egyetemi tanár. 1966 közös megegyezéssel válás. 1980 házasság Szentgyörgyi Veronika okl. közgazdással, a MOL későbbi pénzügyi vezérigazgató helyettesével szerzetben mindmáig terjedően. 1996 Viktor nevű unoka születése, aki jelenleg egyetemi továbbképzésen az USA-ban tanul.

Bekapcsolódott az 1945 után alakult sportrepülő egyesületek munkájába is és minden alkalmat megragadott, hogy repülhessen. Szívesen tette közzé korábbi aviatikai élményeit az ottani szak kiadványban.

1978-tól élt együtt második feleségével, aki mindenben egyenrangú partnere, igazi társa volt. Szerettek együtt utazni, kirándulni, kerékpározni, Balatonra járni, unokát nevelni. Konfliktusmentes, boldog házasság volt.

2016 03. 17-én bekövetkezett 90. születésnapjáról megemlékezni felesége szervezésében a család és barátok gyűltek össze, majd a Magyarhoni Földtani Társulat, a Budapesti Olajos Hagyományörző Kör, a Magyar Természettudományi Társulat külön ez alkalomra szervezett emléküléseken köszöntötték és ajándékozták meg. E társulatokon kívül az Egyetem, a Magyar Olajipari Múzeum, a Magyar Geofizikusok Egyesülete és az Országos Bányászati és Kohászati Egyesület képviselői is megemlékeztek. A Magyar Olajipari Rt. is külön levélben és ajándékkal,

Panoráma c. lapjában méltatással emlékezett. A Papp Simon Alapítvány, létezésének 20. évfordulóján szintén megemlékezett, mint egykori egyik alapítójáról.

XXXXXXXXXX

Ezt , az igazán rövid összefoglalót egy hosszú pályafutásról, azért írtam meg, hogy ha akad valaki majd, aki a szakma nevében búcsút venne tőlem, annak ne kelljen fáradoznia az adatok keresgélésével. Ehhez hozzáteheti a maga véleményét, szem előtt tartva a klasszikus római intelmet, mely szerint: „De mortuis nil, nisi bene” / A halottakról jól, vagy semmit/, de lényeg az, hogy az alapadatok rendelkezésre állnak. Persze nem minden adatot írtam bele, de nem akarom, hogy unalomba fulladjon a temetési aktus attól, hogy olyan hosszú. Azt sem lehet tudni, hogy akkor meleg lesz-e, vagy hideg, mert az is befolyásolja ám az idő múlásának érzékelését. A temetésre való összejövetel, amúgy meg úgyis arra szolgál, hogy rég nem látott kedves ismerősök találkozzanak, elbeszélgessenek, örüljenek annak, hogy ők még élnek és aggódva találgassák, hogy vajon kinek mondja majd az égi kvízmeister, hogy kérem a következőt? Mert „Mors certa, hora incerta!” /A halál biztos, órája bizonytalan./ Most, amikor korona vírus járvány tombol a Világban, ez különösen aktuális!

Én pedig most azt mondom: Dixi et salvavi animam meam ! /szóltam és megnyugodott a lelkem/.

A mostanra penzumként előírt jócselekedetet abszolváltam.

Budapest. 2021

Dr. Dank Viktor

xxx

Meg kell említenem életemnek azon szerencsés mozzanatait, melyeknek következtében lehetővé vált, hogy ilyen hosszú életű lehessenek / 2016. 03.17-n lettem 90!/.

Először is meg kell köszönnöm, szüleimnek, hogy Tőlük olyan tulajdonságokat örököltem, hogy még most is, a korombeliek átlagos állapotánál jobb szellemi és fizikai kondícióban vagyok. Ehhez azonban a továbbiakban vázolt „szerencséknek” és Feleségem, immár 1978-óta tartó szerető gondoskodásának, a gyógyszeripar és az orvostudományok fejlődésének is meghatározó szerepük volt.

Szerencsém volt, hogy repülő és ejtőernyős ténykedésem közben soha balesetet nem szenvedtem.

Szerencsém volt, hogy amikor az elit harci alakulatoknak – a pilótáknak is – a bal belső bicepsznél a vércsoportjuk jelét tetoválták, akkor éppen másutt voltam és mire visszatértem, az orvosi kocsi már elment. Mivel ezt a gyakorlatot az SS katonáknál is alkalmazták, ezért a hadifoglyoknál szigorúan ellenőrizték /Inget le! Karokat fel!/ és az ilyen jelű katonákra szigorúbb diszciplína vonatkozott.

Szerencsém volt, hogy Berlinben harci pilóta kiképzésem idején, bombatalálat folytán az üzemanyagraktár megsemmisült. Nem lehetett a néhány tucat félig kiképzett 19-20 éves fiataalt, a hatalmas, több száz gépből álló USA bombázó kötelékek és az őket kísérő, ugyancsak százszámra keringő vadászok ellen bevetni.

Szerencsém volt, hogy a II. világháború végén, amerikai hadifogságba, majd belgiumi szénbányába kerültem vájárnak és nem a szovjetekhez a gulágba. Szerencsém volt, hogy a bányában, egy omlásos szerencsétlenségénél, éppen nem voltam műszakban.

Szerencsém volt, hogy a Szoc.rezsimben, nem kívánatos katonai múltam ellenére, Koch Sándor és Vadász Elemér professzor uraknak a támogatásával, sikerült bekerülnöm és elvégeznem az egyetemet és geológus lehettem. Örök hálám Nekik!

Szerencsém volt, hogy az ötvenes években, egy olajos delegáció tagjaként, a zalai olajmezőről a Ferihegyi repülőtérre igyekezve a Varsavának / a Pobeda szovjet személyautó lengyel változata/ elszakadt a hűtőventillátort működtető ékszíja. Abban az alkatrész hiányos világban senkitől nem sikerült kölcsön kapni. Lényeg az, hogy késve értem fel és a TU 104 már elszállt... és lezuhant! Öreg sofőrömet Huszár László bácsit, akkor szidtam, azóta áldom a nevét, amit örökre megjegyeztem.

Szerencsém volt, amikor a Kertai György vezette delegáció a hatvanas évek elején vonattal Varsóba utazott. Csehszlovákiában, a Kisalföldön Kutya-nál a vonat kisiklott, vagonunk oldalára, a másik sínpályára dőlt. Évtizedes kosz és porfelhő. Geológus kalapácsunkkal kitértük az ablakot és kimásztunk. A másik pályán közlekedő vonat időben fékezett, de azért kissé belecsúszott a mienkbe, enyhén feltornyozva a kocsikat. Nem lett bajunk!

Szerencsém volt, mert az ötvenhatos események idején a szakmai kötelesség Bük-re a kutatófúráshoz szólított, oda, amiből később Bükfürdő lett. Nem örültem neki. Elhanyagolt falu, kényelmetlenség, szürke, őszi idő, magány. Annál jobban örültem később! Az otthonmaradt ugyanis csak részt vett egy gyűlésen és segített a petíciót megfogalmazni és formába önteni... 9 év börtönbüntetést kapott, amiből több mint 6 évet le is töltött. Rá gondolnom is rossz, hogy mi lett volna velem, ha akkor otthon vagyok.

Szerencsénk volt, amikor a zágrábi INA- nál jártunk, én már olajipari főgeológusként, a kiküldetés utolsó napján, már hazafelé tartva, egy Száva – Dráva közti olajmező /Struzec/ meglátogatása és pazar vendéglátás után, elvittek minket a közeli yugo-magyar határra, ahol majd felszállunk arra a szerelvény elején lévő vagonra, amelyikért majd a magyar mozdony átjön. Hosszú órák várakozása után közölték, hogy az a vonat kisiklott és az első néhány vagon a szakadékba zuhant. Szerencsénkre mi nem szálltunk fel rá Zágrábban.

Szerencsém volt, amikor a garázsunkban Zsiguli típusú gépkocsim alatt az önindítót szereltem úgy, hogy a jobb első kerék ki volt véve és az emelő tartotta a kocsit. Nagyon piszkos lett a kezem, kimásztam hát a kocsi alól és elkezdtem tisztálkodni. Ekkor hangos reccsenéssel az emelő eltört és a kocsi jobboldali eleje lezuhant a betonra, kerék híján a féktárcsára, oda ahol az előbb hanyatt feküdtem. Elöntött a verejték. Másnap vettem két, állítható magasságú, fém bakot és egy hidraulikus emelőt. Egyébként akkor vasárnap volt, szép idő és üres ház, az enyéme is az állatkertbe mentek, senki nem volt, aki segíthetett volna.

Szerencsém volt akkor/1992/, amikor szétrobbant gerinc discussal, bénultan, sürgősséggel megműtöttek. Másnap az operáló orvos felállított és néhányat lépniem kellett. Jól van – mondta – bele tetszett esni az 51%-ba. Csak az elbocsátásnál kérdeztem meg, hogy mit jelent ez a százalék-arány. Hát az ilyen súlyos roncsolódott eseteknél a tapasztalati 49% tolóksit és pelenkát jelent. Remélhetőleg persze ez az arány pozitív irányban javulni fog- tette hozzá.

Fortuna istenasszony nál már kimerítettem a kontingensemét. Ezért nem TOTO-zom, KENO-zom, LOTTO-zom stb.

Szerencsének tarthatom azt is, hogy azokkal, akik tudományos, ipari, közéleti munkám közepette megsértettek, megaláztak, leváltottak, följelentettek, meghurcoltattak, már nem tudnék kommunikálni, még ha akarnék sem. Most sok jó ember vesz körül. Borura derű!

Én viszont itt pötyögtetem a laptopot, és ha megint eszembe jut valami, majd folytatom.